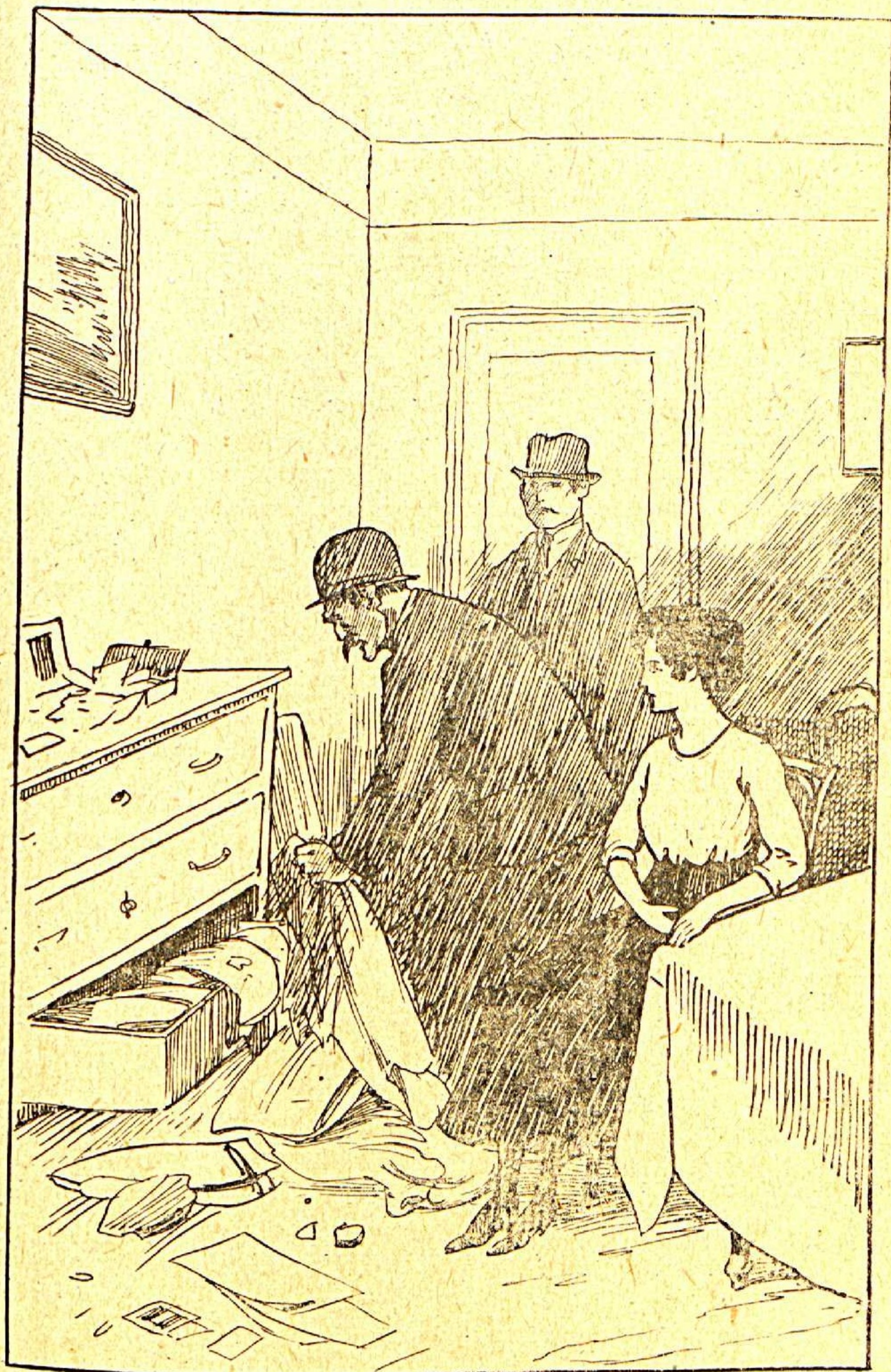

Hij begon ijverig in de laden te snuffelen. (Blz. 234.)

matten, u dwingen te spreken, en aldus zoude ge anderen in gevaar kunnen brengen. Ieder is nu verwittigd. Allen doen hun plicht. Gij moet den uwen doen. En als uw zoon zou vernemen, dat gij gevangen zit, wel dan komt hij zelf naar België om zich te beschuldigen en u vrij te laten.

— O, hemel, ja, hij is daartoe in staat.

— En dan? Zij hebben hem reeds voor den kogel bestemd. Gij zoude het u eeuwig verwijten, dat gij voor uw huis gebleven zijt. Dus, doe nu wat hij u vraagt. Ik zal u helpen.

— Ik zal gehoorzamen, gij hebt gelijk.

— Maar dadelijk...

— Vandaag nog?

— Onmiddellijk. Pak het een en ander in. Wij mogen met zulke kwesties geen tijd verliezen. Is er geen uitgang langs achter?

— Neen...

— Dan maar stoutweg langs voren. Ge kunt het een en ander in deze doos stoppen.

Mejuffer Petit hielp de vrouw, die plots somber was geworden bij het vooruitzicht deze woning te moeten verlaten.

Maar het moest. 't Was een klein offer bij zoo vele andere vergeleken.

Wat later gingen ze samen heen.

De speurder stond er niet meer. Die was naar Petermann gegaan.

— Wat is er? vroeg de chef, toen de man binnen trad.

Deze vertelde, dat hij een onderzoek had ingesteld naar een vrouw die in het bewaakt huis was gekomen. Zij was echter slechts een gewone modiste.

— Ezel, tiendubbele ezel! schreeuwde Petermann.

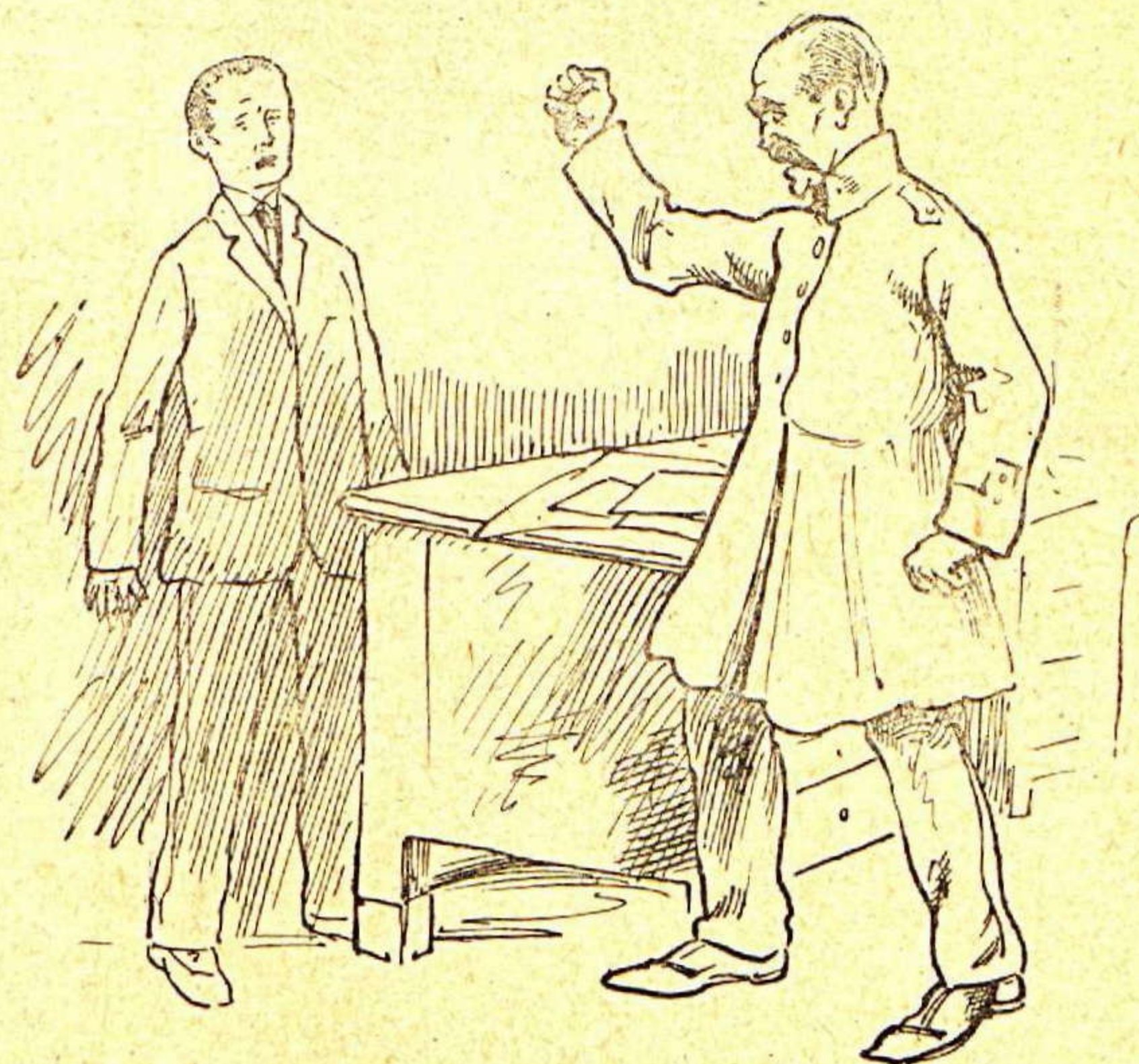
Gedurende een minuut kreet en schold hij zijn onthutsten bediende uit.

Dan schiep hij adem en vervolgde:

— Ge zoude beter de vuilputten van een hospitaal ruimen.

— Maar, mijnheer...

— Zwijg, zwijnhond! Nu hebt ge daar kwaad vermoeden gewekt en misschien heel onze zaak bedorven. Ik krijg hier juist een briefje uit Holland, dat ons wild zal terugkeeren. We zijn een gansche organisatie op 't spoor, dank aan de hardnekkigheid van twee beste werkers. We moesten het net slechts toetrekken. Nu is misschien alles bedorven, door uw stomiteit. En hadt ge die modiste dan nog meegebracht! Maar, neen, de kerel laat zich wat wijs maken. Ik kan u hier niet meer

gebruiken. Ga naar het front en laat u daar dood schieten! Dan is Duitschland van een ezel verlost.

— Maar gij hadt toch gezegd...

— Zwijg, want ge kletst als een papegaai. Ik heb gezegd, dat ge een voorname taak hadt en ge nu kondt bewijzen wat ge waard zijt. Een kogel van de Engelschen, een stuk granaat, dat zijt ge waard! Ga in de wacht, ik zal u voor het front aanduiden.

De speurder vertrok.

Petermann vloekte nog een wijle en dan schreef hij een briefje:

« Wilhelm. Laat Jean dadelijk aanhouden als hij over de grens komt. — P. »

— Verder mogen we hem niet laten gaan, of hij wordt gewaarschuwd door vrienden die door dit bezoek in het bewaakt huis natuurlijk achterdocht zullen krijgen.

Petermann riep een zijner helpers.

— Hier, dadelijk met dit briefje naar Vlissingen in Holland... Adres staat er bij... Daar is geld. Per auto tot even vóór Putten. Er is geen tijd te verliezen.

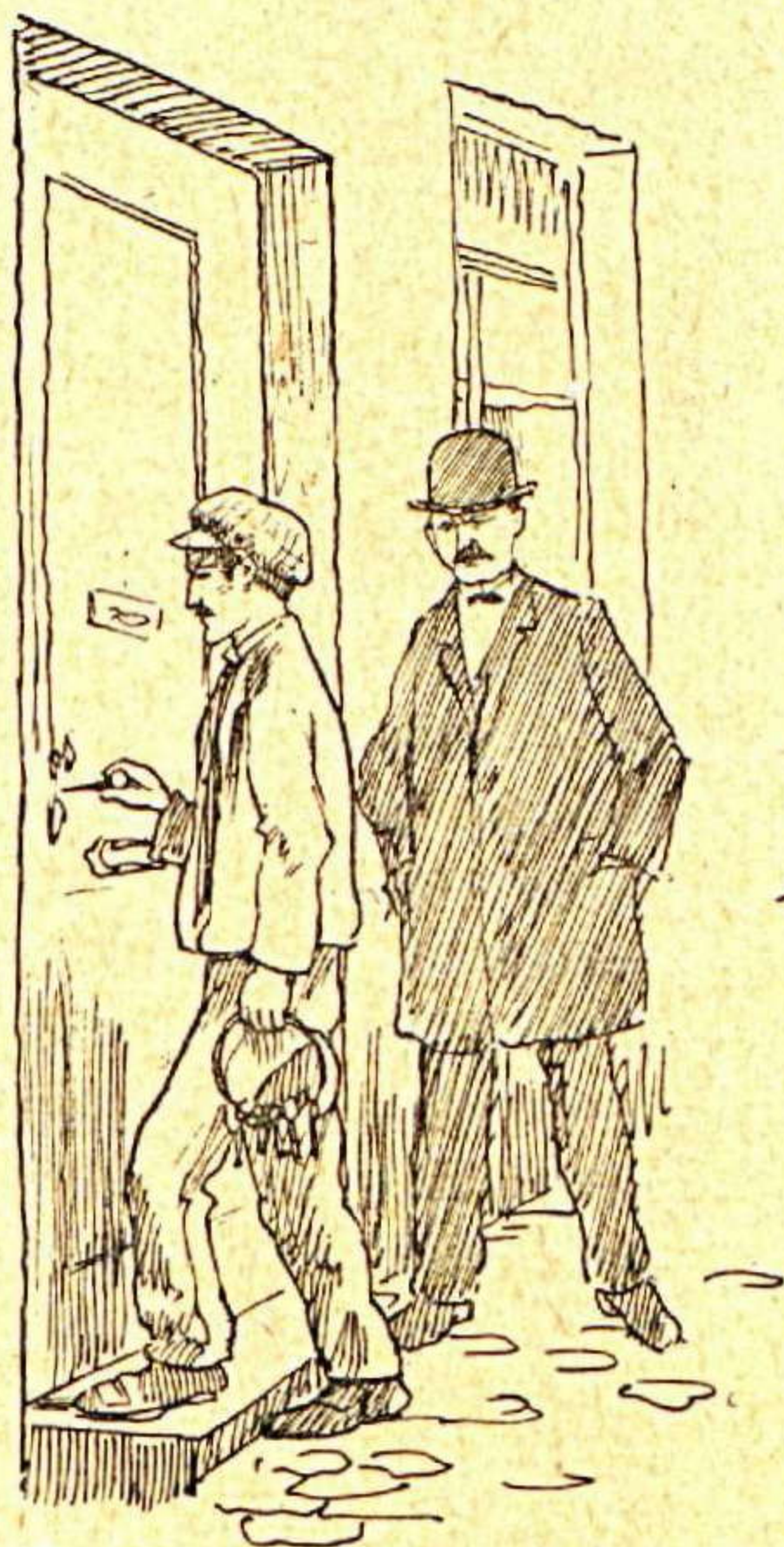
Dan dacht de chef nog verder na. Als hij de vrouw in het bewaakte huis eens van dichtbij liet bewaken! Dan kon ze niemand inlichten over dat huisbezoek en liep mijnheer Jean toch in de val, moest hij aan de grens doorgeraken.

Petermann handelde altijd snel. Een soldaat vertrok met een kwartierbiljet en de opdracht de vrouw met niemand in aanraking te laten komen.

De Duitscher belde te vergeefs. Er werd niet open gedaan.

Teleurgesteld keerde hij naar zijn chef terug.

— Ik zal meegaan, zei deze. Onderweg rekwireeren we een smid, om de deur open te breken.

Petermann kwam tot de voor hem onaangename ontdekking, dat de dame verdwenen was.

— Mis! riep hij met een vloek. Al de schuld van den ezel, die eens gewichtig wilde doen. Maar naar het front gaat hij en voor mijn part keert hij nooit weer van daar terug!

Petermann hoopte nu nog, dat mijnheer Jean toch aan de grens gevangen genomen zou worden.

We weten hoe deze te Vlissingen Flora en Wilhelm voor den gek hield, hen dagen lang liet rondloopen.

Mejuffer Petit zorgde er voor, dat hij over alles ingelicht werd. Met vreugde vernam hij, dat zijn moeder zich in veiligheid bevond, en geen der vrienden ontdekt was.

Toen wilde hij naar Engeland vertrekken.

Op een morgen volgden Flora — die zich Marthe liet noemen, en Diederich, alias Wilhelm — mijnheer Jean naar het station.

Het was nog zeer vroeg en de spionnen meenden, dat hun « wild » eindelijk naar België terugkeerde.

— Nu gaat hij er aan, zei de deerne.

— Ja...

Maar in zijn hart was Diederich beschaamd.

Plots keerde mijnheer Jean zich om en kwam op hen toe.

— Zult gij aan den hond Petermann mijn verachting uitdrukken? sprak hij hoonend.

Het paar schrok geweldig.

— Wat bedoelt ge? stamelde Diederich nog.

— Gij hebt mij met veel geduld gevolgd en mijnheer Jean was al voor den kogel, hé? Maar in België zijn er vrienden, die u misschien wel eens den kogel zullen geven.

— Maar wat babbelt gij? riep Flora.

Ze kon echter niet lang veinzen. Haar echte natuur kwam boven.

— Wij zullen uw vrienden wel nijpen! zei ze woedend en ze vloekte den man uit.

— Uw vriend is tenminste nog een Duitscher, maar gij zijt een gemeene slet, die uw eigen volk verkoopt. Als onze soldaten de Moffen wegjagen, moogt ge met hen meegaan. Gij zijt veel te laag, om nog een woord aan u te verspillen.

Bordin keerde zich om en ging naar de boot.

— Wat heb ik u gezegd? vroeg Diederich.

— Gij... gij... gij hebt niets gezegd, dat wat beteekent.

— Dat er op ons gelet werd. Ge hebt het toen immers met de Fransche vliegers ondervonden!

— Aan uw tronie moesten ze wel zien, dat wij hier voor een zaakje waren!

— O, krijg ik nu de schuld?

— We zijn verraden geworden, maar niet hier.

— Waar dan?
 — Te Brussel. Waarom zou mijnheer Petermann anders dat briefje gestuurd hebben? We moesten mijnheer Jean immers aan de grens laten aanhouden. Dus is er te Brussel iets gebeurd.
 — Ja, maar van hier komt het voort.
 — Wat weet gij er van? 't Is in elk geval, om te barsten van woede. Alles zat zoo schoon in elkaar en daar ligt het nu in stukken.
 — Dat is tegenslag.
 — We kunnen nu wel naar Brussel terugkeeren, anders krijgen we nog last met de Hollandsche politie.
 — Goed. Dan vertrekken we vanmorgen nog. We hebben gedaan, wat we kunnen, maar de Belgen hebben ook hun spionnagediensten. De meid vloekte weer van teleurstelling.
 's Avonds nog was het paar bij Petermann. Deze hoorde gansch hun verslag.

— Ge hebt uw best gedaan, zei de chef. Maar we zijn verraden. En wel door die zoogenaamde modiste. Haar moeten we vinden. Daarachter schuilt een gevaarlijke vrouw. We zullen alles inspannen, om haar te ontdekken.

Ja, Gabrielle Petit was het, die een schandelijken toeleg had doen mislukken.

XXI.

Gabrielle Petit had gezegd, dat zij de ziel eener organisatie wilde worden, en zij hield woord.

Mijnheer Lemaire en zijn dochter Berthe, Lemire of mijnheer François en Raimond in de woning van Thines werden steunpilaren van haar dienst, welken ze gestadig uitbreidde, zoodat ze van Kortrijk tot Maubeuge al een front had gevormd, waarop de getrouwen onder haar leiding dapper streden.

In 't Noorden arbeidde zij samen met Baekelmans.

Miss Cavell kon ook op haar rekenen. En als Gabrielle zoogenaamd wat rustte van haar tochten, verspreidde ze de « Libre Belgique », het geheim blaadje.

Zoo was ze dus in werkelijkheid onvermoeid. Eenige maanden verliepen. Geregeld vertrokken haar gewichtige verslagen naar en over de grens.

Het was Juni geworden. Zekeren dag werd Gabrielle op straat door een Duitscher aangesproken. Deze verzocht haar mee te gaan naar de Kommandantur.

— Waarom? vroeg het meisje, zonder van eenige ontsteltenis blijk te geven.

— 't Is een bevel.

— Wel goed, maar ik ga niet met u mee.

— Voor wien ziet gij mij aan?

— Voor een Duitscher!

— Natuurlijk... Maar meent gij, dat ik zoo onnoozel zou zijn te gelooven, dat gij zonder geleide naar de kommandantur zoudt gaan?

— Ik wil bij geen Duitscher gezien worden. Ik zou 't niet kunnen verdragen dat de menschen mij zouden bekijken als iemand, die vriendelijk is tegenover een Duitscher.

— Zoo'n haat?

— Ja... Maar ik zal eenige stappen voor u uit gaan. En als gij niet tevreden zijt daarmee, wel dan kunt gij mij naar uw bureel sleuren, maar zelf verzet ik geen stap.

Zij boezemde den soldaat ontzag in.

— 't Is goed, ga dan voor mij uit. Maar probeer niet te vluchten!

— Waarom zou ik vluchten? Denkt gij, dat ik uw officieren vrees? Zoo min als onze flinke soldaten aan den IJzer hen vreezen.

— Vooruit nu maar! Ginder zult gij zoo'n grooten mond niet open zetten.

Gabrielle wandelde kalm voort, als was zij niet op weg naar den vijand, die geducht kon zijn, zoo hij bewijzen had van haar werk. Maar die bezat hij niet.

— Onmogelijk, mompelde het meisje, die haar toestand overwoog. Wie kent mij? Miss Cavell, Baekelmans, Lemaire en Berthe. Zij zullen mij nooit noemen. En Lemire of Raimond weten niet hoe ik heet of waar ik woon. Er zijn vermoedens. Ik moet mij dus flink houden.

Ze kwam bij Petermann terecht. Neen, deze had geen bewijzen, maar zijn agenten hadden opgemerkt, dat mejuffer Petit nog al veel op gang was.

En men zocht nog altijd naar de modiste.

Misschien bracht een behendige ondervraging wel 't een en ander aan 't licht, zoo meende de Deutsche chef, maar de schelm wist niet, wie hij tegenover zich had.

Hij wilde weten, wat Gabrielle verrichtte voor haar kost.

— Wat kunnen wij doen? vroeg het meisje, op haar beurt. Naar het komiteit gaan, niet waar? En soms wat naaien voor kennissen, die er iets beter voor zitten. En overigens geduldig armoe lijden, tot onze koning terugkeert.

— Tot uw koning terugkeert?... Dat zal nog lang duren.

— 't Wachten is voor ons toch altijd gemakkelijker dan 't strijden voor onze soldaten en, als wij dat bedenken, zullen we steeds geduldiger armoe lijden.

— Gij zijt dikwijls op wandel?

— Ja... Is dat verboden? Ik herinner mij niet er ooit een plakkaat over gezien te hebben.

— Waar gaat ge dan heen?

— O, nu hier, dan daar!

— Hebt gij kennissen?

— Een verloofde... Hij is Belgisch soldaat en staat aan den IJzer! Petermann begreep wel, dat hij door ondervraging nu niets zou bekomen.

Gabrielle Petit moest met twee defektieven in burgerkleeren mee naar haar huis gaan. Een dezer was Diederich Herder. De jonge man had de ondervraging bijgewoond en dadelijk sympathie voor het jonge meisje gevoeld. Hij dacht aan Elza, zijn verloofde.

En nu liep hij hier weer als een Judas!

Gaarne had hij die sympathie laten blijken en aan Gabriëlle gezegd, dat men geen enkel bewijs had tegen haar en de aanhouding slechts op vermoedens rustte.

Maar hij durfde niet, want zijn makker was een onbeschofte, ruwe kerel, soort Petermann, ongevoelig, wreed, die er genoeg in vond anderen te doen lijden.

— Als ge in uniform waart, zou ik niet tusschen u in stappen, zei mejuffer Petit.

— Dat zouden we zien! snauwde de bruant.

— Ge mocht me over straat slapen.

— O, we zouden het doen!

— 't Ware weinig eervol, twee groote sterke mannen tegen een meisje. En de burgers wisten dan, dat ik niet vrijwillig met Duitschers mee ga.

— Er zijn genoeg meisjes die het doen.

— Straatmeiden, zooals ge er in Duitschland ook hebt!

— O, nog eenige jaren en we zijn hier voor altijd meester... En dan erkent ieder ons gezag.

— Nog eenige jaren? Gij gelooft dus niet aan de snelle overwinning, waarvan de keizer altijd spreekt? Dat is niet vaderlandsch. Ik meende, dat de keizer uw God was.

— Ge moet zwijgen!

— Er is geen enkel plakkaat van den gouverneur, dat ons het spreken verbiedt.

— Maar wel, dat met straf dreigt voor beledigingen aan Duitschers.

— Beledigingen? Gij zijt het, die uw eigen keizer beledigt, want ge gelooft niet in zijn woord. Mijn keizer is het niet... En onzen koning zal ik natuurlijk niet beledigen.

— Gij zult wel een toontje lager zingen.

— O, ik zing niet... Dat doen we maar, als het vrede is...

Plots herkende Gabriëlle den anderen Duitscher, als den gezel van Flora te Vlissingen.

Even werd ze toch ongerust. Zou hij haar misschien herkend hebben?

Maar ze verwierp dadelijk die gedachte.

Onmogelijk! Dan zou Petermann natuurlijk over Vlissingen begonnen zijn, en hij had er zelfs niet op gezinspeeld.

Die Duitschers gingen nu mee voor een huiszoeking.

— Laat ze maar doen, sprak mejuffer Petit bij zich zelve. Ze vinden toch niets.

Met haar gewone voorzichtigheid had ze wel gezorgd, dat er bij haar thuis geen enkel bezwarend papiertje berustte.

Ze bereikten haar kamer. De bruant begon dadelijk alles overhoop te werpen.

— Ge kunt dat toch wat fatsoenlijker doen, merkte Gabriëlle op.

— Gij hebt hier niets te vertellen. Wij zijn baas en doen, wat wij willen... Kijk...

De kerel nam een spiegeltje van den schoorsteen en wierp het in scherven op den grond.

— Mag dat? vroeg het meisje aan Diederich.

— Ik vind het onnoodig, zei deze.

Zijn makker keek hem woedend aan, en fluisterde in 't Duitsch, dat hij op zijn woorden kon letten, want dat Petermann niet dulden zou, hoe een zijner dienaren met een beschuldigde samen spande.

Diederich trok de schouders op. Maar dan bedacht hij zich en hernam tot het meisje:

— Ge zijt ook zoo brutaal jegens ons.

— Zonderlinge redeneering, juist als die van uw keizer.

— Wat bedoelt ge? vroeg de bruant.

— Wel, in 1914 kwamen de Duitschers in ons vreedzaam land en brandden en plunderden, en dan zei uw keizer, dat de Belgen zoo

wreed waren. Gij gooit hier den boel aan stukken, blaft me toe als een hond, en uw vriend zegt, dat ik brutaal ben. Nu, 't kan me niet schelen, hoor!

Diederich schaamde zich over zijn laffe opmerking, zijn terug krabbelen voor de dreigende aanmerking van zijn vriend.

Maar hij vreesde Petermann, of liever, hij vreesde het front.

Het Lenteoffensief was geëindigd, dood geloopt als de vorige aanvallen, ofschoon er nu veel hoop, ja, zekerheid op een doorbraak was geweest. Men had immers een nieuw wapen gebruikt, het helsche stikgas. Tienduizenden soldaten waren bij leper gesneuveld, tienduizenden gewond, verminkt weggevoerd.

Elza had hem geschreven, dat Aken één hospitaal was.

Mislukt... Maar een nieuw offensief werd voorbereid. En men haalde reeds jonge soldaten uit de burelen, om de geteisterde regimenten aan te vullen.

Eén woord van Petermann en ook Diederich moest naar de afschuwelijke vuurlinie.

Daarom werd hij nu weer zeer klein voor den dreigenden blik van zijn makker, en hij begon ijverig in de kassen en laden te snuffelen.

Gabrielle zat op een stoel en deed of dit alles haar niet aanging.

Dan moest ze mee naar een nevenvertrek, waar de speurders op dezelfde wijze te werk gingen.

Medebewoners van het huis werden ondervraagd, maar zeiden niets bezwarends voor mejuffer Legrand, zooals zij Gabrielle noemden.

Ze wisten trouwens niets, dank aan al de voorzorgsmaatregelen en de uiterste voorzichtigheid van het meisje.

Uren duurde het onderzoek. De brutaalste van de twee werd steeds nijdiger.

Hij ook wilde zich onderscheiden, maar kreeg geen vat op de verdachte.

— Gaat zij nooit met een doos van een modiste uit? vroeg hij aan ieder der bewoners.

— Neen!

— Nooit gezien!

— Ik weet van geen doos!

Rustig klonken deze en dergelijke antwoorden.

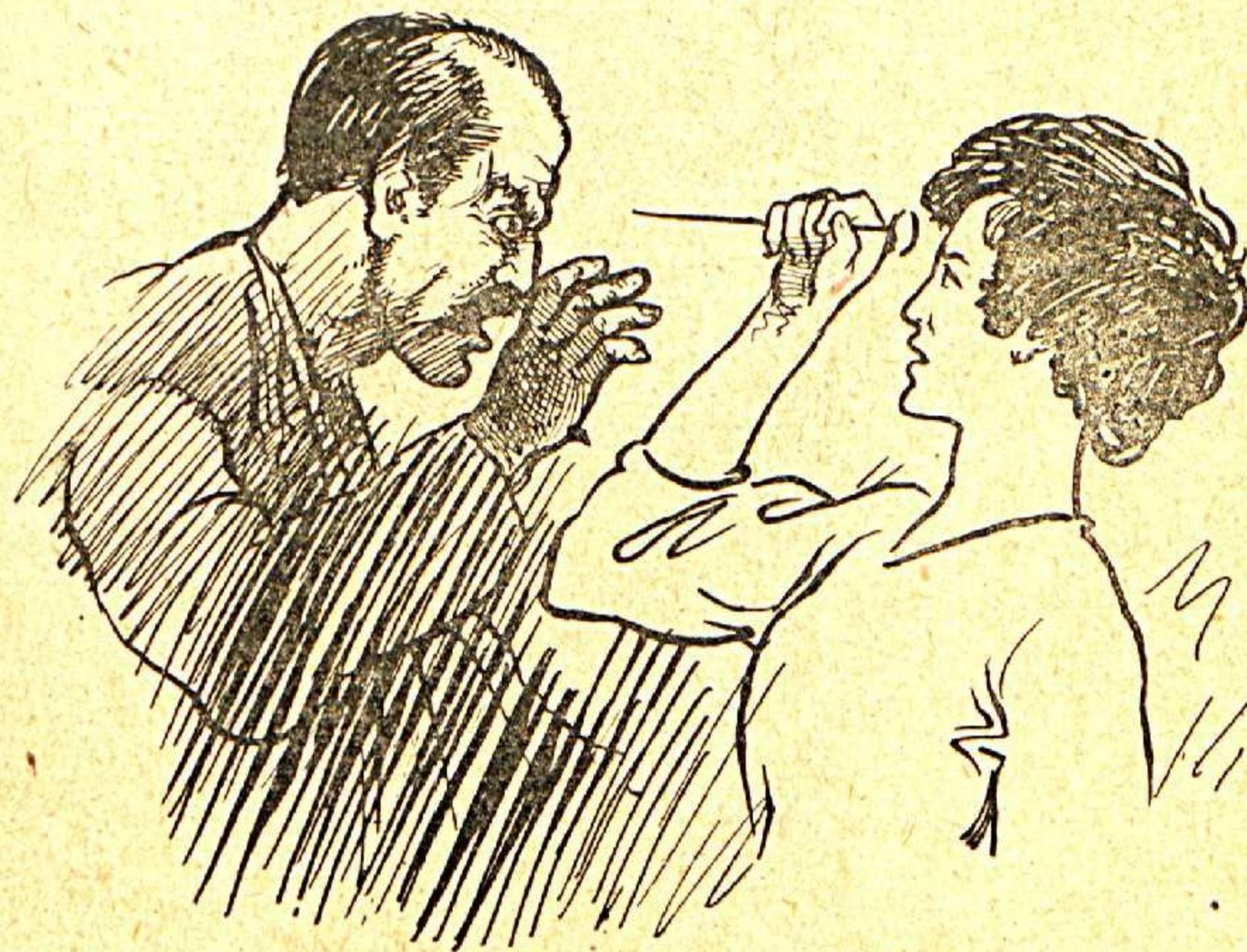
De kerel brak den vloer open, sloeg op de muren, om holle plaatsen te ontdekken.

— Zoudt ge 't heele huis niet omver halen? Een meer of minder in België verwoest, kan toch niets maken! spotte Gabrielle.

De man werd nu woedend en dreigend verhief hij de hand om de verdachte te slaan.

Maar het meisje verhief zich trots en riep:

— Gij zult een weerlooze vrouw geen kaakslag geven, al moest ik mij verdedigen met het eenige wapen, dat mij overblijft, mijn hoedenspeld. Ik verwittig u, dat ik mij zal doen eerbiedigen (1).

De bruit liet dadelijk zijn arm zakken.

— Toch gaat ge mee naar de kommandantur! gromde hij.

— Gij zijt met u tweeën sterker dan ik en kunt mij gemakkelijk krijgsgevangene nemen, temeer nu mijn verloofde hier niet is, om mij te beschermen, maar met zijn wapens aan den IJzer staat. Of gij daar ook dien moed zoudt betoonen, betwijfel ik.

Omstanders hoorden ook deze woorden, en één klapte in de handen. Diederich schaamde zich diep. Maar hij zag in den geest het dreigend boevengelaat van Petermann en hij greep nu den burger, die toegejuicht had en zei:

— Gij gaat ook mee!

(1) Letterlijk: « Vous ne soufflèterez pas une femme sans défense. Aussi, je me servis de la seule arme qui me reste, mon épingle à chapeau. Je vous préviens, je saurai me faire respecter ».

— Ik zal zoo moedig zijn als mejuffer Legrand, antwoordde de burger.

— Zwijgen ! bulderde de tweede Duitscher, en vooruit nu !

— Neen, ik houd van orde. Eerst zult ge mijn kamer weer in den toestand brengen, waarin zij was.

— Neen... Vooruit, zeg ik.

— Dan kunt ge me tot aan de kommandantur sleuren. Eerst orde hier ! Onnoodig hebt ge zoo'n warboel gemaakt.

— Ge zult ons volgen !

— O, sleur me maar ! Doch ik zal mij zoo hard mogelijk weerhouden !

— Gij weigert dus ?

— Ge liegt ! Ik zal dat aan uw chef overzeggen, en hier zijn getuigen ! Ik ben bereid mee te gaan naar de kommandantur, doch eerst zult ge mijn kamer in orde brengen.

De kerel bepeinsde zich. Petermann had altijd bevolen, op straat incidenten en samenscholingen te vermijden. Dan werd het nieuws ook over de grenzen bekend en stond het in de vreemde pers. En men knoopte daar beschouwingen aan vast, hoe de Belgen nog steeds verzet toonden, blijk gaven van hun ware gevoelens en zoo meer.

En de Duitschers beweerden immers in allerlei berichten, dat de Belgen tevreden waren met hun bestuur.

Petermann was bovendien een schelm, die naar zijn waren aard 't liefst in het duister werkte.

De bruit der speurders zei iets op gedempten toon tot Diederich. Beide mannen ruimden de kamer op.

— En nu mee ! klonk het.

— O, ik vrees uw kommandantur niet ! Er is geen reden. Gij vindt niets tegen mij !

— Vooruit !

— Wacht even...

— Wat nu weer ?

Gabrielle droeg om haar hals een medaillon van koning Albert. Ze deed het nu af en legde het in een lade.

— Ik wil niet, dat hij den nacht in de kommandantur doorbrengt, sprak ze (1).

(1) Letterlijk : « Je ne veux pas, qu'il passe la nuit à la kommandantur. »

Mejuffer Petit verscheen weer voor Petermann.

— Ge ziet wel, dat ze niets gevonden hebben, zei het meisje. Waarom houdt gij mij dan nog hier ?

— Dat is mijn zaak !

— Toch wel wat de mijne ook, geloof ik !

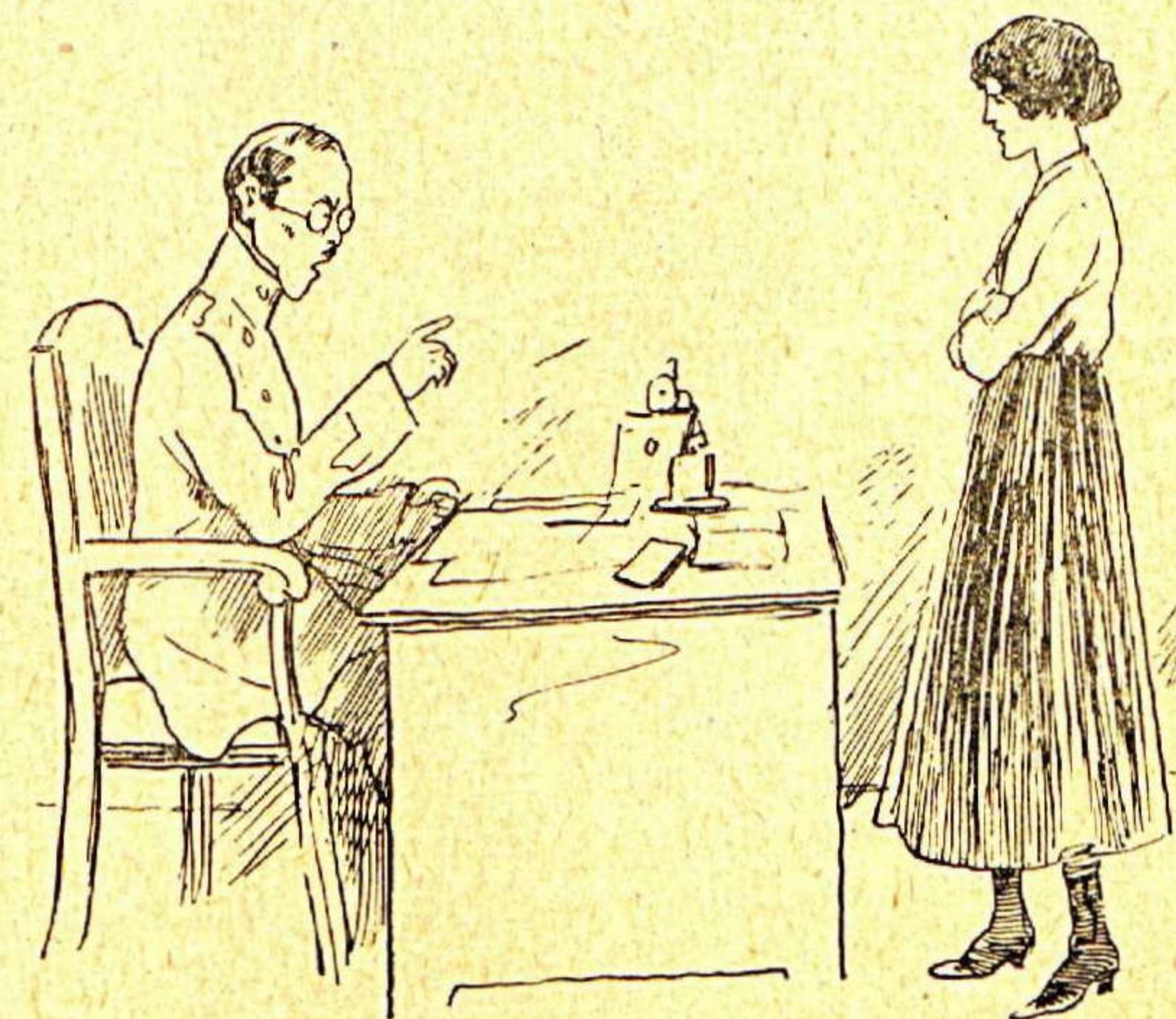
— Gij zult onze beslissingen afwachten. Ga daar zitten.

Wat later werd Gabrielle naar de Berlaimontstraat geleid, waar luitenant Bergan overste was, die tot het bestuur der politie van Dusseldorf behoorde... Bergan was nu de voornaamste inrichter der contraspionage. Petermann stond onder zijn bevelen evenals zekere Pinkhoff, ambtenaar der krimineele politie, wiens naam wij weldra nog zullen hooren.

Mejuffer Petit werd nu niet meer ondervraagd ; men leidde haar naar een kamer, bracht haar wat voedsel en sloot de deur.

Het meisje strekte zich dan op een veldbed uit. Ze viel weldra in slaap.

Den volgenden morgen ondervroeg een ambtenaar haar.

— Wat wilt ge nu eigenlijk van mij weten ? zei Gabrielle. Ge komt allen met strikvragen af ; wees toch oprecht en zeg, wat ge tegen mij hebt.

Ze zou zich niet laten verschalken.

— Gij deelt het blad « Libre Belgique » uit?
 — Ik? Aan wie?
 — Dat weet ge beter dan wij.
 — Wie heeft er die bladen bij mij gezien?
 — Waarom zijt ge dan altijd op gang?
 — Is dat uw bewijs? Zijn al de wandelaars uitdeelaars van de « Libre Belgique »?

— Ik ondervraag, niet gij!
 — Maar waarom heeft uw politieman of speurhond mij dan niet aangehouden, toen ik die bladen bij mij had? Dat zou toch veel eenvoudiger zijn geweest.

— Ik ondervraag...
 — Welnu, ik antwoord u, dat ik geen bladen uitdeel.
 — Jawel!
 — Zoo kunnen we aan den gang blijven. Ik zeg neen en gij zegt ja! Maar heeft men bladen bij mij gevonden?

Drie dagen hield men mejuffer Petit gevangen. Men legde haar een stuk voor en zei, dat zij het moest teekenen.

— 't Is Duitsch! riep ze.
 — Dat geeft niet!
 — Ik versta het niet, en ik teeken slechts, wat ik begrijp.
 Ze bleef weigeren.

In den namiddag liet men haar gaan.

Mejuffer Petit was vrij.

— Eindelijk, mompelde ze. 't Is een goede waarschuwing. Ik moet uiterst voorzichtig zijn. Ze zullen mij volgen. Alleen omdat ik veel op gang ben, hebben ze mij opgemerkt.

Nabij de kommandantur ontmoette ze Flora. Deze herkende haar en vroeg:

— Nog altijd in Brussel?
 — Met u spreek ik niet! antwoordde Gabrielle verachtelijk.
 — O zoo, omdat ik niet zoo stom ben armoe te lijden..

Mejuffer Petit vervolgde haar weg, maar de deerne liep haar achterna.

— Gij hebt op de kommandantur vastgezet? Ik weet het wel, hernam ze. En door mij zijt ge vrij gekomen.

— Door u? vroeg Gabrielle zich omwendend, want nu kon ze misschien een inlichting krijgen.

— Ja, door mij... Ik zei dat gij een braaf meisje zijt en geen kwaad zoudt doen.

— Ik wensch uw bemiddeling niet! Gij getuigt dus vóór, maar ook tegen Belgen?

— Ik doe wat ik wil en 't gaat u niet aan. Is dat uw dankbaarheid?

— Ik behoef niet dankbaar te zijn. Maar toch heb ik medelijden met u. Waarom doet ge dat, Flora? Gij zijt niet gelukkig.

Even scheen de deerne te verbleeken.

— Soms voel ik mij ongelukkig, maar nu kan ik niet anders meer!

— Gij kunt wel!

— Neen!

— Als ge maar wilt!

— Moei u niet met mij! Ik kan niet anders.

En eensklaps ging Flora heen.

— Zij heeft toch niet het minste vermoeden tegen mij, dacht Gabrielle. In elk geval moet ik voorzichtig zijn.

XXII.

Gabrielle Petit kon toch ook wel eens bij al haar ernst een guitenstreek uithalen.

Zekeren dag ontmoette ze een kennis. Deze vertelde, dat zij naar de kommandantur moest voor een overtreding.

— Ik zal een boete krijgen of gevang, en kies dus het laatste.

— Natuurlijk... Ge moet hun geen geld geven, antwoordde Gabrielle. Maar, wat hebt ge gedaan?

— O, een kleinigheid, hernam de vriendin. Een « Libre Belgique » gelezen.

— Alleen maar gelezen?

— Ja, een blaadje, dat ik van iemand op straat gekregen had.

— Dan zullen ze u wel lang ondervragen.

— Dat hebben ze al gedaan. Ze meenden, dat ik het verspreidde. Ze wilden weten, van wiën ik het gekregen had. Maar ik kon niets anders zeggen, dan van een onbekende. En 't is waar ook.

— Hoe laat komt uw zaak voor?

— Om elf uur moet ik er zijn...

— Komt gij mij eens vertellen, hoe 't afgelopen is?

— Als ik kan, ja...

— Ge weet waar ik woon?...

— Ja, ja...

— Dan klappen we nog eens wat.

Zoo scheidden ze.

Gabrielle had nu een grap in den zin. Ze ging naar haar woning en tegen elf uur verscheen ze op de kommandantur, maar vermomd als dagbladverkoopster.

Ze zag haar vriendin, die zat te wachten met anderen onder het waakzaam oog van een Duitschen soldaat.

De vriendin herkende echter het meisje niet.

Mejuffer Petit bood haar gazetten te koop aan. De burgers bedankten voor de bladen, want het waren Duitsche...

De soldaat kocht één en keek het in. Zeker wekte het nieuws zijn belangstelling op, want ijverig begon hij te lezen en hij stond nu met zijn rug naar Gabrielle toe.

Deze gaf een wenk aan de burgers en in een oogenblik hechtte ze met een speld een nummer van de « Libre Belgique » aan de slip van den Duitscher zijn jas. Dan verdween ze. De aanwezigen hadden veel plezier, maar lieten aan den soldaat niets merken.

Er werd gebeld. De betichten werden opgeroepen. De soldaat ging naar binnen om instructies.

Dan begonnen de burgers hartelijk te lachen. Ze hoorden daarbinnen een gebulder. Een officier verscheen en riep hen allen te samen binnen.

Daar stond de Duitscher met het dagblad aan zijn uniform, en met een bedremmeld gezicht.

— Zie daar! riep de officier nijdig en hij wees naar de krant.

De burgers hielden zich goed.

JAN VERBEKE

GABRIELLE PETIT

ONZE NATIONALE HELDIN

UITGAVE VAN L. OPDEBEEK — ANTWERPEN